

L'INSTITUT

Montserrat Brusco París

Una de les fites importants aconseguides per la ciutat en els darrers anys ha estat el trasllat, l'estiu de l'any 2002, de l'IES Narcís Oller, l'Institut —anomenat així per la població de Valls i rodalia—, cap a un nou edifici ubicat al barri del Fornàs. El vell edifici de la plaça del Quarter restava solitari, abandonat, esperant amb neguit quin seria el seu destí. Alhora, els vianants contemplaven amb disgust com el pas del temps deixava la seva empremta i l'enyorança s'instal·lava en tots aquells que, en un moment o altre, sentiren que l'edifici formava part de les seves vides.

L'Institut —l'entrada per la plaça, els arbres, els bancs, els sons de la vida de la ciutat que en formaven part, el seu ampli vestíbul— impressionava els professors i els alumnes que, quan hi accedien per primer cop, intuïen, aquests darrers, que en les seves aules se'ls obririen les portes d'un futur ple de promeses. L'elegant i sòbria escalinata, que tremolava al pas dels estudiants, ens portava cap als passadissos il·luminats per grans finestrals amb vistes sobre el pati; les portes de les aules, en la seva majoria àmplies; els sostres alts, on la veu es perdia. La Sala d'Actes, amb la seva grandesa: els cortinatges, vermells i polsosos, els llums daurats, les butaques, en les quals el pas dels anys havia deixat escrites mil i una expressions... Aquesta Sala d'Actes malmesa pel pas del temps però... quants records! Les festes, les obres de teatre —acollides amb entusiasme pels companys—, xerrades escoltades amb interès o indiferència, exàmens..., lloc ideal per a alguna o altra entremaliadura portada a terme per estudiants poc aplicats... Però tots els que hi entraven per primera vegada deixaven anar una exclamació d'admiració.

La resta de l'edifici no era tan espectacular; tenia moltes mancances per dur-hi a terme l'activitat docent, però, alhora, ens sentíem acollits pels seus murs gruixuts, plens de saviesa pel pas del temps, que havien vist passar tantes promocions d'alumnes amb un bagatge de petites històries viscudes, que formen part del sentir de la ciutat.

L'abandó de l'edifici es realitzà en un estat ambivalent, d'alegria i de tristesa, d'esperança i de nostàlgia. El nou Narcís Oller seria més adequat per portar a terme l'activitat educativa però, així mateix, abandonàvem la que havia estat casa nostra durant quaranta-nou anys. De l'edifici actual, què en podem dir? No té la personalitat de l'antic edifici de la plaça del Quarter, no tindrà mai la seva bellesa, no impressionarà els visitants, és un de tants edificis nous i funcionals, però ple del mateix caliu humà i del mateix compromís amb l'entorn social i cultural.

El fet que actualment, encara que sigui de forma provisional, aculli l'Escola Enxaneta, i potser en un futur la Candela, li agrada al vell edifici: torna a reviure, rejoyeneix amb noves ensenyances, altres rialles i, novament, els passos de la quitxalla ressonen pels passadissos. Potser algun dia, que desitgem proper, acollirà els museus de la ciutat, entre els quals el Museu Casteller, la Pinacoteca, el Museu Arqueològic... I l'antic edifici trobarà repòs en una activitat lligada de nou al coneixement i a la difusió de la cultura; pels seus passadissos, noves petjades, més serenes, escriuran un futur esperançador per a ell i per a la ciutat.

A l'Institut ens sentíem acollits pels seus murs gruixuts, plens de saviesa pel pas del temps. (Foto cedida per l'autora)